

APOŠTOLSKÝ LIST SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA VŠEM ZASVĚCENÝM PŘI PŘÍLEŽITOSTI ROKU ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA, 28. 11. 2014

Drahé zasvěcené a drazí zasvěcení!

Píši vám jako Petřův nástupce, kterému Pán Ježíš svěřil úkol utvrzovat ve víře své bratry (srov. *Lk 22,32*), a píši vám jako váš bratr, zasvěcený Bohu jako vy.

Společně děkujeme Otci, který nás povolal, abychom následovali Ježíše v plném přilnutí k jeho evangeliu a v e službě Církvi, a vlil do našich srdcí Ducha Svatého, který nám dává radost a pomáhá nám vydávat svědectví celému světu o jeho lásce a milosrdenství.

Na základě ohlasů mnohých z vás a Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, u příležitosti 50. výročí dogmatické konstituce *Lumen gentium* o církvi, která v 6. kapitole mluví o řeholnicích, stejně jako Dekret *Perfectae caritatis* o obnově řeholního života, rozhodl jsem se vyhlásit Rok zasvěceného života. Začne 30. listopadu tohoto roku, o první adventní neděli, a skončí 2. února 2016, na svátek Uvedení Páně do chrámu.

Po vyslechnutí Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, určil jsem pro tento rok tytéž tři cíle, které svatý Jan Pavel II. předložil církvi na počátku třetího tisíciletí. Jistým způsobem se nechal inspirovat tím, co naznačil už v exhortaci *Vita consecrata*: "Nejen, že si máte připomínat svou slavnou minulost, ale musíte si také uvědomit, že je vaším úkolem vytvářet nové slavné dějiny! Pohledte do budoucnosti, kam vás Duch sv. vysílá, aby skrze vás učinil podivuhodné věci"(č. 110).

I. Cíle pro Rok zasvěceného života

1. Prvním cílem je *dívat se na minulost s vděčností*. Každý náš institut má bohaté charismatické dějiny. Při jeho vzniku je přítomné působení Boha, který ve svém Duchu povolává některé lidi, aby blížeji následovali Krista, převedli evangelium do určité formy života, očima víry četli znamení doby, kreativně odpověděli na potřeby církve. Zkušenost začátků pak rostla a rozvíjela se zapojením dalších členů v nových zeměpisných a kulturních oblastech, dávající život novým způsobům aktualizace charismatu, novým iniciativám a vyjádřením apoštolské lásky. Je to jako semeno, ze kterého se stane strom s rozpínajícími se větvemi.

V tomto Roce zasvěceného života bude dobré, když si každá charismatická rodina připomene své začátky a svůj dějinný vývoj a bude děkovat Bohu, že nabídl církvi tak mnoho darů, díky kterým je krásná a připravena konat každé dobré dílo (srov. *Lumen gentium* 12).

Je nutné vyprávět o vlastní historii, abychom oživovali naši identitu, posílili jednotu rodiny a smysl pro příslušnost jejích členů. Nejde o to, že se máme věnovat archeologii nebo pěstovat

zbytečné nostalgie, jako spíše se znovu vrátit k cestám, kterými prošly minulé generace, a objevit v nich inspirující jiskru, ideály, projekty, hodnoty, které byly jejich hybnou silou, počínaje zakladateli a zakladatelkami, jakož i prvními komunitami.

Tímto způsobem si členové institutu mohou uvědomit, jak se charisma žilo v minulosti, jakou tvůrčí sílu ze sebe vydalo, jakým potíží muselo čelit a jak je dokázalo překonat. Lze přitom objevit i nesrovnalosti, plody lidské slabosti, někdy snad i zapomenutí na některé podstatné aspekty charismatu. Ze všeho se lze poučit a může se to stát výzvou ke konverzi. Vyprávět o svých dějinách znamená vzdát Bohu chválu a děkovat mu za všechny jeho dary.

Bohu jsme zvláště vděční za posledních 50 let, které následovaly po Druhém vatikánském koncilu, který byl pro celou církev opravdovým vanutím Ducha Svatého. Díky němu prošel zasvěcený život plodnou cestou obnovy, která byla - se svými jasnými i temnými stránkami - časem milosti, poznamenaná přítomností Ducha svatého.

Ať se tento Rok zasvěceného života stane také příležitostí pokorně a současně s velkou důvěrou v Boha Lásku (srov. 1 Jan 4,8) vyznat svou křehkost a prožívat ji jako zkušenost milosrdné lásky našeho Pána; ať se stane příležitostí silně "křičet" ke světu a s radostí svědčit o svatosti a vitalitě velké části těch, kteří byli povoláni následovat Krista formou zasvěceného života.

2. Kromě toho nás tento Rok zasvěceného života zve k *prožívání přítomnosti se zápal* (zanícením). Vděčnost za minulost nás pobízí, abychom pozorně naslouchali, co dnes Duch říká církvi, a mohly tak stále hlouběji uskutečňovat zakládající prvky našeho zasvěceného života.

Od začátků prvního mnišství až po současná "nová společenství" každá forma zasvěceného života vznikla díky povolání Ducha následovat Krista, jak nás učí evangelium (srov. *Perfectae caritatis* 2). Pro zakladatele a zakladatelky bylo evangelium absolutní regulí, každá jiná regula chtěla být pouze projevem evangelia a prostředkem, jak ho žít v plnosti. Jejich ideálem byl Kristus, úplné ztotožnění se s ním, až mohli říct se svatým Pavlem: "Pro mě život je Kristus" (*Fil* 1,21); sliby měli smysl, protože jejich prostřednictvím mohli tuto svoji zanícenou lásku uskutečnit.

V Roku zasvěceného života jsme povoláni odpovědět si na otázku, zda a jak se necháme také my oslovit evangeliem; zda je evangelium skutečně "vademecum" pro náš každodenní život a pro rozhodnutí, které máme udělat. Evangelium je náročné a žádá, abychom ho žili radikálně a upřímně. Nestačí ho jen číst (i když čtení a studium jsou velmi důležité), nestačí ho jen meditovat (a s radostí to děláme každý den). Ježíš od nás žádá, abychom ho uskutečňovali, abychom jeho slova žili.

Musíme si ještě položit otázku, zda je Ježíš skutečně naší první a jedinou láskou, jak jsme si to ustanovili, když jsme skládali naše řeholní sliby? Pouze tehdy, pokud je tomu tak, můžeme a musíme milovat v pravdě a milosrdenství každého člověka, kterého potkáme na své cestě,

protože od Ježíše se naučíme, co je to láska a jak milovat: budeme totiž umět milovat, protože budeme mít jeho srdce.

Naši zakladatelé a zakladatelky vnímali v sobě soucit a milosrdenství, které cítil Ježíš, když viděl zástupy jako rozptýlené ovce bez pastýře. Jako Ježíš, který vedený a poháněný tímto soucitem, uměl oslovit svým slovem, uzdravil nemocné, daroval chléb, aby druhé nasýtil, obětoval svůj vlastní život, podobně i naši zakladatelé se dali do služeb lidstva, ke kterému je Duch svatý posílal v těch nejrozmanitějších formách: příměluva, hlásání evangelia, katecheze, vyučování, služba chudým, nemocným... Fantazie lásky neznala hranic a uměla vytvářet nespočetné cesty, aby bylo možné zanést vanutí evangelia do kultur a do nejodlišnějších společenských prostředí.

Rok zasvěceného života nás nutí zamyslet se nad věrností poslání, které nám bylo svěřeno. Odpovídají naše služby, díla, přítomnosti tomu, co Duch žádal od zakladatelů a zakladatelek? Jsou vhodné k tomu, aby dosáhli svých cílů v současné společnosti a církvi? Existuje něco, co musíme změnit? Máme totéž zanícení pro náš lid, jsme mu skutečně nablízku do takové míry, že sdílíme jeho radosti a bolesti, takže chápeme skutečně jeho potřeby a můžeme mu nabídnout náš příspěvek jako odpověď na ně? "Tatáž velkodušnost a nezištnost, které podněcovaly zakladatele," žádal už svatý Jan Pavel II., "má pobízet i vás, jejich duchovní děti, udržovat vaše charisma živé, aby se stejnou silou Ducha, který je vzbudil, bylo stále bohatší a přizpůsobivější, aniž by ztratilo svou ryzost, a mohlo se dát do služeb církve a přivést k naplnění příchodu Božího království."¹

Když si vzpomínáme na naše začátky, tak do popředí se dostává i další složka plánu zasvěceného života. Zakladatelé a zakladatelky byli okouzleni jednotou Dvanácti kolem Ježíše, jejich hlubokým společenstvím, které bylo charakteristickým rysem první komunity v Jeruzalémě. Když založili vlastní komunitu, každý z nich se snažil reprodukovat tyto evangelijní vzory, být jedním srdcem a jednou myslí, těšit se z přítomnosti Páně (srov. *Perfectae caritatis* 15).

Žít přítomnost se zápallem znamená stát se "odborníky hlubokého společenství", tedy "svědky a tvůrci toho „plánu společenství“, který je na vrcholu dějin člověka podle Boha".² V konfliktní společnosti, v níž je obtížné soužití různých odlišných kultur, v níž je vidět násilí na nejslabších a nerovnoprávnost, jsme povoláni nabídnout konkrétní vzor komunity, v které (tím, že uznáme důstojnost každého člověka a možnosti dělit se o dar, jehož je každý nositelem) lze žít bratrské vztahy.

¹ Apoštolský list *Los caminos del Evangelio* [Cesta evangelia] řeholníkům a řeholnicím Latinské Ameriky při příležitosti pětistého výročí evangelizace Nového světa (29. června 1990).

² Kongregace pro řeholníky a sekulární instituty: *Řeholníci a lidské povznesení* (12. srpna 1980), č. 24. In: *L'Osservatore Romano*, Suppl., 12. listopadu 1980, s. I - VIII.

Bud'te tedy ženami a muži hlubokého společenství, s odvahou bud'te přítomni tam, kde existují odlišnosti a napětí. Bud'te věrohodnými znameními přítomnosti Ducha, který vlévá do srdcí zanícení, aby všichni byli jedno (srov. *Jan 17,21*). Prožijte *mystiku setkání*: "schopnost vnímat, naslouchat jiným lidem. Schopnost společně hledat cestu, hledat způsob ..." ³; nechte se osvítit vztahem lásky, který pulzuje mezi Božskými Osobami (srov. *1 Jan 4,8*), jako vzorem každého mezilidského vztahu.

3. *Obejmout budoucnost s nadějí* chce být třetím cílem tohoto roku. Známe obtíže ve svých různorodých formách, jimž musí čelit zasvěcený život: zmenšený počet povolání a zestárnutí, především v západním světě, ekonomické problémy jako důsledek vážné celosvětové finanční krize, výzvy internacionálnosti a globalizace, léčky relativismu, odsouvání zasvěceného života na okraj společnosti a jeho společenská bezvýznamnost... Právě v těchto nejistotách, které prožíváme spolu s mnoha našimi současníky, se uskutečňuje naše naděje, plod víry v Pána dějin, který nám stále opakuje: "Neboj se... protože já jsem s tebou" (*Jer 1,8*).

Naděje, o které mluvíme, se nezakládá na počtech nebo dílech, ale na Tom, do kterého jsme vložili svou důvěru (srov. *2 Tim 1,12*) a pro kterého "nic není nemožné" (*Lk 1,37*). Toto je naděje, která nezklame a umožní zasvěcenému životu i nadále "psát" velké dějiny v budoucnu, kam má být zaměřený náš pohled, protože jsme si vědomi, že k tomu nás vybízí Duch svatý, aby s námi i nadále konal velké věci.

Nepodlehnete pokušení čísel a výkonnosti, a tím méně pokušení opírat se o své vlastní síly. „V pozorném bdění,“ zkoumejte horizonty svého života a současného okamžiku. S Benediktem XVI. vám opakuji: "Nepřidávejte se k těm, kteří prorokují zkázu nebo nesmyslnost zasvěceného života v církvi našich dnů; spíše se oblečte v Krista a připásejte si zbraně světla - jak vyzývá svatý Pavel (srov. *Řím 13,11-14*) - a buďte bdělí a pozorní." ⁴ Pokračujeme stále znovu v naší cestě s důvěrou v Pána.

Obracím se především na vás, mladí lidé. Vy jste přítomností, protože již nyní aktivně žijete v lůně svých institutů, nabízejíc rozhodující příspěvek s čerstvostí a velkodušností vaší volby. Zároveň jste i jejich budoucností, protože brzy budete povoláni vzít do vašich rukou vedení animace, formace, služby, poslání. Tento Rok zasvěceného života vás uvidí jako protagonisty dialogu s generací, která je před vámi. V bratrském společenství se můžete obohatit o její zkušenost a moudrost a současně jí můžete znovu nabídnout ideály, které poznala při svých začátcích, nabídnout impuls a svěžest vašeho nadšení, takže spolu budete moci vypracovat nové způsoby prožívání evangelia i stále vhodnější odpovědi na požadavky svědectví a hlásání.

³ FRANTIŠEK: Setkání v Aule Pavla VI. s rektory a studenty papežských kolejí a konviktů se sídlem v Římě, Řím (12. května 2014).

⁴ Benedikt XVI.: Homílie na svátek Uvedení Páně do chrámu, Řím (2. února 2013).

Jsem spokojený, když vím, že vy mladí z různých institutů budete mít možnosti vzájemně se setkat. Ať se toto setkání stane obvyklou cestou společenství, vzájemné opory a jednoty.

II. Očekávání od Roku zasvěceného života

Což zvláště očekávám od tohoto Roku milosti zasvěceného života?

1. Aby bylo stále pravdivější to, co jsem už jednou řekl: "Kde jsou řeholníci a řeholnice, tam je radost." Jsme povoláni zažít a ukázat, že Bůh dokáže naplnit naše srdce a udělat nás šťastnými, aniž bychom měli potřebu své štěstí vyhledávat někde jinde; že autentické bratrství, které prožíváme v našich komunitách, živí naši radost; že naše úplné darování se službě církvi, rodinám, mladým, starým, chudým nám umožňuje realizovat se jako osoby a dává plnost našemu životu.

Aby mezi vámi nebylo vidět smutné tváře, osoby nespokojené a rozčarované, protože "následování, které je smutné, je smutným následováním". I my, jako všichni ostatní muži a ženy, zakoušíme těžkosti, noci ducha, znechucení, nemoci, ubývání sil z důvodu stáří. Právě v těchto situacích bychom měli najít "dokonalou radost", naučit se rozpoznat Kristovu tvář, který se nám stal podobným ve všem, a tedy zažívat radost z poznání, že jsme podobní tomu, který z lásky k nám se nezdráhal vzít na sebe tíhu kříže.

Ve společnosti, která okázale upřednostňuje kult účinnosti, přehnaného zdraví, úspěchu, a vytlačuje na okraj chudé a vylučuje "prohrávající", můžeme svým životem svědčit o pravdivosti slov Písma svatého: "Když jsem slabý, tehdy jsem silný" (2 Kor 12,10).

Můžeme velmi vhodně aplikovat na zasvěcený život to, co jsem napsal v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium*, citující kázání Benedikta XVI.: "Církev neroste proselytismem, nýbrž „přítelstvem“ (14). Ano, zasvěcený život neroste, když organizujeme hezké kampaně o povolání, ale když chlapci a dívky, se kterými se setkáme, se cítí být přitahováni námi, když nás vidí jako šťastné muže a ženy! Stejně tak apoštolská účinnost nezávisí od účinnosti a síly jejich prostředků. Je to váš život, který musí promlouvat, život, z něhož prýští radost a krása z prožívání evangelia a následování Krista.

I vám opakuji to, co jsem řekl při minulé svatodušní vigílii církevním hnutím: "Hodnota církve v podstatě spočívá v tom, že žije evangelium a vydává svědectví o naší víře. Církev je solí země, je světlem světa, je povolána zpřítomnit ve společnosti kvas Božího království a činí to v první řadě svým svědectvím, svědectvím bratrské lásky, solidarity, sdílení" (18. května 2013).

2. Očekávám, že "probudíte svět", protože charakteristickým rysem zasvěceného života je prorockví. Jak jsem řekl generálním představeným, "evangelní radikalita nepatří pouze řeholníkům: vyžaduje se od všech. Ale řeholní osoby následují Pána zvláštním, prorockým

způsobem". Toto je priorita, která se dnes žádá. "Být proroky, kteří svědčí o tom, jak Ježíš žil na této zemi... Řeholník se nikdy nesmí zřít proctví" (29. listopad 2013).

Prorok dostává od Boha schopnost zkoumat dějiny, v nichž žije, a interpretovat události: je jako strážce, který bdí v noci a ví, kdy přijde jitřenka (srov. Iz 21,11-22). Zná Boha a zná muže a ženy, své bratry a sestry. Umí rozlišovat a také odsoudit zlo hříchu a nespravedlnosti, protože je svobodný, nemusí se zodpovídat jiným pánům, pouze Bohu; nemá jiné zájmy, pouze ty Boží. Prorok je obvykle na straně chudých a bezbranných, protože ví, že Bůh sám je na jejich straně.

Očekávám tedy, že nebudete udržovat při životě "utopie", ale že budete umět vytvořit "jiná místa", kde se žije evangelní logika darování se, bratrství, přijetí odlišnosti, vzájemné lásky. Kláštery, komunity, duchovní centra, cittadelly - městečka, školy, nemocnice, dětské domovy rodinného typu a všechna ta místa, která vznikla díky lásce a charismatické tvořivosti a která ještě vzniknou s novou tvořivostí, se mají stále více stát kvasem společnosti, inspirované evangeliem, "městem na hoře", které mluví o pravdě a moci Ježíšových slov.

Někdy, jako se to stalo Eliášovi a Jonášovi, může přijít pokušení utéct, vyhnout se úkolu proroka, protože je příliš náročný, protože jsme unavení a znechucení výsledky. Ale prorok ví, že nikdy není sám. I nás, jak Jeremiáše, Bůh ujišťuje: "Neboj se... Já budu s tebou a vysvobodím tě" (*Jer 1,8*).

3. Řeholníci a řeholnice ve stejné míře jako všechny ostatní zasvěcené osoby, jsou označováni, jak jsem to před chvílí vzpomínal jako "odborníci na společenství". Očekávám tedy, že se "spiritualita společenství", na kterou poukázal svatý Jan Pavel II., stane skutečností a že vy budete v první linii v uchopení "velké výzvy, která je před námi" v tomto novém miléniu: "Učinit církev domovem a školou společenství."⁵ Jsem přesvědčen, že v tomto Roce zasvěceného života budete s opravdovostí pracovat na tom, aby ideál bratrství, o který usilovali zakladatelé a zakladatelky, rostl v nejrůznějších rovinách, jakoby v soustředných kruzích.

Společenství se prožívá především v rámci příslušných komunit institutu. V tomto ohledu vás vybízím, abyste si znovu přečetli mé časté proslovy, ve kterých neúnavně opakuji, že kritiky, klepy, závisti, žárlivosti, rivalita jsou postoje, které nemají právo obývat naše domy. Ale poté, co jsme si řekli tyto věci, cesta lásky, která se před námi otevírá, je téměř nekonečná, protože se jedná o následování přijetí a vzájemné pozornosti, uvádění do praxe společenství materiálních a duchovních dober, bratrského a sesterského napomenutí, úcty k nejslabším... Jde o "mystiku" společného života", která činí z našeho života "svatou pouť"⁶. S ohledem na to, že naše komunity se stále více stávají mezinárodními komunitami, musíme se ptát i na

⁵ JAN PAVEL II.: *Novo millennio ineunte* 43.

⁶ FRANTIŠEK: *Evangelii gaudium* 87.

vztah mezi osobami různých kultur. Jak umožnit každému, aby se mohl vyjádřit, aby byl přijat se svými specifickými dary a stal se v plné míře spoluodpovědným?

Kromě toho očekávám, že poroste společenství mezi členy různých institutů. Nemohl by se Rok zasvěceného života stát příležitostí odvážněji vyjít za "hranice" svého institutu s cílem společně vypracovat na místní a celkové úrovni společné projekty formace, evangelizace a sociální pomoci? Tímto způsobem lze totiž účinněji nabídnout skutečné prorocké svědectví. Hluboké společenství a setkání různých charismat a povolání je cestou naděje. Nikdo nemůže budovat budoucnost tím, že se bude izolovat a spoléhat se jen na vlastní síly, ale uznáním v pravdě hlubokého společenství, které je vždy otevřené setkání, dialogu, naslouchání, vzájemné pomoci a chrání nás před nemocí autoreferenčnosti (zaměření jen na sebe).

Zároveň je zasvěcený život povoláný mít na mysli pravou synergii (součinnost) všech povolání v Církvi, počínaje kněžími a laiky, aby rostla "spiritualita společenství nejprve u sebe, potom ve svém církevním společenství i za jeho hranicemi"⁷.

4. Očekávám ještě od vás to, co žádám od všech členů církve: vyjít ze sebe a jít do životních periferií. "Jděte do celého světa" - byla poslední slova, kterými se Ježíš obrátil na své učedníky a kterými se dnes obrací i na nás všechny (srov. Mt 16,15). Očekává vás celé lidstvo: lidé, kteří ztratili každou naději; rodiny v nesnázích; opuštěné děti; mladí, kteří mají překaženou budoucnost; nemocní a opuštění staří lidé; boháči, nasyceni každým dobrem, ale prázdného srdce; muži a ženy hledající smysl života a toužící po božských věcech...

Nezaměřujte se na sebe samé, nenechte se přemoci malými komunitními hádkami, nebuďte vězni svých problémů. Tyto se vyřeší, když vyjdete ven a budete pomáhat jiným řešit jejich problémy a hlásat radostnou zvěst. Najdete život, když dáte svůj život, najdete naději, když dáte naději, najdete lásku, když budete milovat.

Očekávám od vás konkrétní skutky - že přijmete uprchlíky, že budete blízcí chudým, tvořiví v katechezi, v hlásání evangelia, v uvádění do života modlitby. Očekávám tedy, že vaše struktury budou pružnější, že použijete své velké domy ve prospěch aktivit, které budou více odpovídat současným požadavkům evangelizace a charitativní lásky, že přizpůsobíte díla novým potřebám.

5. Očekávám, že každá forma zasvěceného života si bude klást otázky ohledně toho, jaké jsou dnes požadavky Boha a lidstva.

Kláštéry a skupiny kontemplativního rázu by se mohly setkat nebo se spojit různými způsoby a vyměnit si zkušenosti o životě modlitby, o tom, jak lze růst v hlubokém společenství s celou církví, jak podporovat pronásledované křesťany, jak přijmout a doprovázet ty, kteří hledají intenzivnější duchovní život nebo potřebují morální či materiální podporu.

⁷ JAN PAVEL II.: Vita consecrata 51.

Totéž budou moci dělat charitativní instituty, věnující se vyučování, rozvoji kultury, ti, kteří se věnují hlásání evangelia nebo zvláštní pastorační službě, sekulární instituty svojí všestrannou přítomností ve společenských strukturách. Fantazie Ducha vzbudila takové odlišné způsoby života a díla, že je nelze snadno zařadit nebo včlenit do předem stanovených schémat. Je tedy pro mě nemožné vyjmenovat každou zvláštní charismatickou formu. Nikdo by se však neměl v tomto Roku zasvěceného života vyhnout poctivé prověrce své přítomnosti v životě církve a toho, jak odpovídá na neustálé a nové otázky, které povstávají kolem nás, na křik chudých.

Pouze při této pozornosti na potřeby světa a v podřízenosti podnětům Ducha se tento Rok zasvěceného života změní na autentický *kairos*, na Boží čas bohatý na milosti a proměny.

III. Horizonty Roku zasvěceného života

1. Tímto svým listem se obracím nejen na zasvěcené osoby, ale i *na laiky, kteří se s nimi dělí o ideály, ducha a poslání*. Některé řeholní instituty mají v tomto smyslu starobylou tradici, jiné spíše nedávnou zkušenost. Opravdu kolem každé řeholní rodiny, stejně tak kolem společností apoštolského života a samotných sekulárních institutů je přítomna širší rodina, "charismatická rodina", zahrnující více institutů, které se hlásí k stejnému charismatu, zvláště křesťanské laiky, kteří se cítí být povolány, právě ve svých laických podmínkách, mít účast na téže charismatické skutečnosti.

I vás laiky povzbuzuji, abyste tento Rok zasvěceného života prožívali jako milost, díky které si budete moci více uvědomit, jaký dar jste přijali. Slavte jej s celou "rodinou", abyste v současné společnosti spolu rostly a odpovídali na volání Ducha. Při některých příležitostech Roku zasvěceného života, když se zasvěcené osoby různých institutů mezi sebou setkají, snažte se být přítomni i vy jako projev jediného Božího daru, tak budete moci poznat zkušenosti jiných charismatických rodin, jiných laických skupin a navzájem se obohatit a podpořit.

2. Rok zasvěceného života se netýká jen zasvěcených osob, ale celé Církve. Obracím se proto na *celý křesťanský lid*, aby si byl stále více vědom daru, jakým je přítomnost tolika zasvěcených žen a mužů, dědiců velkých světců, kteří tvořili historii křesťanství. Čím by byla církev bez svatého Benedikta a svatého Basila, bez svatého Augustina a svatého Bernarda, bez svatého Františka a svatého Dominika, bez svatého Ignáce z Loyoly a svaté Terezie z Avily, bez svaté Anděly Merici a svatého Vincenta z Pauly? Mohli bychom udělat nekonečný seznam, až po svatého Jana Boska, blahoslavenou Terezii z Kalkaty! Blahoslavený Pavel VI. řekl: "Bez tohoto konkrétního znamení by existovalo riziko, že láska, která oživuje celou církev, ochladne, spásonosný paradox evangelia se otupí, sůl 'víry se rozředí ve světě, který se ocitl v období sekularizace" (*Evangelica testificatio* 3).

Zvu tedy všechna křesťanská společenství, aby Rok zasvěceného života prožívali v první řadě tak, že budou za něj děkovat Pánu a vděčně vzpomínat na přijaté dary, které i nyní přijímáme prostřednictvím svatých zakladatelů a zakladatelek, a děkovat i za věrnost tolika zasvěcených svému charismatu. Zvu vás všechny, abyste se semkli kolem zasvěcených osob a spolu s nimi se radovali, sdíleli jejich těžkosti, spolupracovali s nimi, nakolik je to možné, v konání jejich služby a díla, která pak náleží celé Církvi. Projevte jim lásku a srdečnost celého křesťanského lidu.

Velebím Pána za šťastnou shodu Roku zasvěceného života se Synodou o rodině. Rodina a zasvěcený život jsou povolání, které přinášející bohatství a milost pro všechny, jsou prostorem humanizace při budování životodárných vztahů, místem evangelizace. Je možné si navzájem pomáhat.

3. Tímto svým dopisem si dovoluji obrátit se i *na zasvěcené osoby a členy bratrstev a společenství, které patří do Církve odlišné tradice od té katolické*. Mnišství je dědictvím nerozdělené církve, které je dodnes velmi živé ať už v ortodoxních církvích nebo v samotné katolické církvi. Jím, ale i dalšími následnými zkušenostmi v době, kdy západní církve byla jednotná, se inspirovaly podobné iniciativy, které vznikly v rámci církevních společenství protestantské reformy, v nichž pak vznikaly další projevy bratrských společenství a gesta konkrétní služby.

Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života a společnosti apoštolského života naplánovala iniciativy, při kterých se setkají členové patřící do zkušeností zasvěceného a bratrského života různých církví. Upřímně podporuji tyto iniciativy, aby tak rostlo vzájemné poznání, úcta a spolupráce, tak že ekumenismus zasvěceného života bude pomoci na širší cestě, směřující k jednotě mezi všemi církvemi.

4. Nemůžeme pak zapomenout, že fenomén mnišství a jiných projevů řeholních bratrstev je přítomen ve všech velkých náboženstvích. Nechybí konsolidované (upevněné) zkušenosti mezi-mnišského dialogu mezi katolickou církví a některými velkými náboženskými tradicemi. Je mým přáním, aby se Rok zasvěceného života stal příležitostí zhodnotit vykonanou cestu, aby zasvěcené osoby byly v této oblasti citlivější, abychom se ptali, jaké kroky je třeba udělat, abychom se navzájem hlouběji znali a spolupracovali v mnoha společných oblastech ve službě lidskému životu.

Kráčej společně je vždy obohacením a může otevřít nové cesty a vytvořit nové vztahy mezi národy a kulturami, které se v této době zdají být poznamenány mnoha obtížemi.

5. A nakonec se zvláštním způsobem obracím na své bratry v episkopátu. Ať se pro vás Rok zasvěceného života stane příležitostí srdečně a s radostí přijmout zasvěcený život jako duchovní kapitál, který přispívá k dobru celého Kristova těla (srov. *Lumen gentium* 43), a ne jen řeholních rodin. "Zasvěcený život je darem pro Církev, vzniká v Církvi, roste v Církvi, je

zcela zaměřen na Církev."⁸ Jelikož je darem pro Církev, není izolovanou nebo okrajovou skutečností, ale niterně k ní patří, je v samotném srdci Církve jako rozhodující prvek jejího poslání, nakolik vyjadřuje intimní charakter křesťanského povolání a směřování celé církve Nevěsty k jednotě s jediným Ženichem; tedy zasvěcený život "náleží nepopíratelně k jejímu životu a svatosti" (srov. *Lumen gentium* 44).

V této souvislosti vás, pastýře jednotlivých církví, vybízím k zvláštní starostlivosti ve svých společenstvích, co se týká podpory různých charismat, ať už těch historická nebo nových. Podporujte, animujte, pomáhejte při rozlišování, vyjádřete svou blízkost něžně a s láskou v situacích utrpení a slabosti, ve kterých se mohou někteří zasvěcení ocitnout, ale především osvěcujte Boží lid vaším učením o hodnotě zasvěceného života, tak že zazáří jeho krása a svatost v církvi.

Marii, Panně naslouchání a kontempace, první učednici svého milovaného Syna, svěřuji tento Rok zasvěceného života. Na ni, milovanou dceru Otce oděnou všemi dary milosti, hledme jako na jedinečný vzor následování v lásce k Bohu a ve službě bližnímu.

Už teď jsem spolu s vámi vděčný za dary milosti a světla, kterými nás Pán bude chtít zahrnout. Všechny vás provázím svým apoštolským požehnáním.

Ve Vatikánu, 21. listopadu 2014, svátek Obětování Panny Marie.

FRANCISCUS

[01954-01.01] [Testo originale: Italiano]

[B0900-XX.01]

Překlad: sr. Marie Tkadlecová, FMA

⁸ J. E. Mons. J. M. Bergoglio: Příspěvek na Synodu o zasvěceném životě a o jeho poslání v Církvi. 16. generální shromáždění (13. října 1994).